

Aniversari del Consell Comarcal

L'any 2008 vàrem poder celebrar el trentè aniversari del reconeixement oficial de la comarca del Pla de l'Estany.

Durant aquesta trentena d'anys, els pladestanyencs hem gaudit de tots els avantatges que suposa tenir comarca pròpia: passem la ITV del cotxe a Celrà o a Olot; quan patim problemes de salut, no tenim cap hospital comarcal que no sigui una clínica privada i/o concertada, i ens cal anar al Trueta; els judicis se celebren als jutjats de Girona, on també hem hagut d'anar durant dècades si volíem inscriure un terreny al Registre de la Propietat; els gestors han d'anar a Girona per tractar amb Hisenda o renovar el passaport o el carnet de conduir; si es vol estudiar segons quin tipus de batxillerat, cap al Gironès o la Garrotxa... Fins i tot empreses tan sòlides com Gas Natural no tenen cap seu a la comarca. Per sort, sempre hem pogut pagar els impostos a Banyoles. Quina comarca més bufona, retalladeta i plena de continguts que tenim!

...i amb vot i poca veu Hi ha un poema potent de Pedro Salinas en el qual, entre moltes altres imatges, hi llegim: «Y a un mapa distante ¿quién / le tiene lástima? Lástima / da una pompa de jabón / irisada, que se quiebra; / o en la arena de la playa / un crujido, un caracol / roto / sin querer, con la pisada / [...] Pero a esa altura tan alta [...] / invisibles se le vuelven / al mundo delgadas gracias.»

Quan es parla de la distància insalvable que separa les administracions dels ciutadans, em vénen al cap aquests versos. I només a la llum dels versos –aquests i els següents– puc assimilar –però no entendre– la negativa sistemàtica a soterrar la MAT tot i les peticions sòlides i argumentades dels municipis afectats, la decisió contundent i poc lucrativa per als pagesos de picolar el paisatge per fer-hi passar l'AVE. Tindrè la mateixa sensació amb el PDU? La Generalitat va aprovar inicialment el Pla director urbanístic del Pla de l'Estany, i la Comissió d'Urbanisme de Girona ho va fer el 10 de desembre.

Els ajuntaments encara no n'han pogut dir res; i molt menys els ciutadans. Es tornaran a trossejar, partir, picolar, retallar, esmicolar els interessos particulars en funció d'un interès públic i d'unes empreses privades sense que els trossejats, partits –i *doblaos*–, picolats, retallats, esmicolats puguin fer altra cosa que alçar una miqueta la veu allà on els deixen?

La torna Quan li explico això al meu nebot, ell em contesta, optimista, que cal confiar en les administracions: «Guaita quin Auditori musical tan bufó i acústic que ens varen estrenar l'últim sant Martíà!».

L'hi accepto, tot recordant que és responsabilitat de l'administració més propera, l'Ajuntament. Però ell hi insisteix: «I el nou dispensari de Cornellà del Terri? I el nou CAP de Palol de Revardit? Què me'n dius, eh?». Sí, té raó el meu nebot: són necessaris per curar-nos de tants d'espants.

L'enèsima crisi del Ripollès

La peculiar configuració socioeconòmica del Ripollès ha fet que els darrers trenta anys hagi esdevingut un territori especialment sensible a les diferents crisis econòmiques que s'han anat succeint. Només cal fer un repàs a les hemeroteques per constatar-ho. Fins i tot hi va haver un temps que, per a molta gent, el Ripollès era sinònim de conflictivitat laboral. L'actual crisi no representa cap excepció. L'empresa tradicionalment capdavantera d'aquesta petita i mal comunicada comarca de muntanya, la forja Comforsa, ha enviat tots els seus treballadors a l'atur temporal a causa de la manca de demandes. La por plana novament entre la seva plantilla, que ha anat minvant en cada crisi, i les pregàries s'adrecen al seu actual propietari, el Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè hi faci inversions i no la privatitzi. Una altra de les empreses històriques, Tallers Casals (la dels trepants), ha reduït la seva plantilla a una presència testimonial, com a pas previ al –gairebé segur– tancament definitiu.

Un pedaç de neu Si el sector industrial trontolla per la fredor de les pèssimes xifres econòmiques, el sector turístic aquest hivern ha experimentat una revifada gràcies a la fredor meteorològica i la neu que l'acompanya. Feia molts anys que les pistes d'esquí de Vallter i Vall de Núria no disposaven de tanta abundància de neu a causa de les precipitacions, i a més amb unes temperatures sobrada-

JOAN COMALAT